

Costerejar [Desclot, Eixim., Martorell]: «lo estol partí del port de Palerm e tirà la volta de Barberia, e *costerejant* vengueren a Màlegua, a Oran e a Tremicén» (Ag. I, 376).

E) 'Pendent'. *Costadal*. +*Costalada* 'vessant de muntanya': «de la *costalada* aquella en diuen La Quera», Queralt (1935); +*costalat* m. ross. 'coster, vessant': «allí hi ha un *costalat* que en diuen *La Costa de la Garriga*», Vilanova de la Ribera (1960); és possible que aquesta sigui la forma real disfressada fantasiament de llatí amb la grafia *costolatio* en un doc. de 980 que citen Bast.-Bass. (699), si bé aquí amb un sign. corresponent a B o C, aplicat a una peça del cos del porc o de l'aviram. *Costallut*. *Costanella*, *costarella* i *costaneta* no són mots catalans sinó adaptacions ocasionals del cast. *costanilla*. +*Costella* 'carena de serrat, o serradet': «La Cova de Serrella és a la *kostêla* de la Penya la Blasca», Banyeres de Mariola, 1963.

Coster 'part lateral d'una eminència del terreny' [1726], mall., men. i Migdia del Princ., on ho sento des de l'Ebre fins a la línia Lleida-Baix Gaià: a Sarroca de Segre, Granyena de les Garrigues (1935) i Vila-rodonà (1964); mall. «a la matinada, des del planiol de damunt la timba de roquissar del meu *coster* --- he contemplat l'arribada dels tords immigrants ---», Joan Rosselló (*Manyoc F. M.*, p. 78); a Menorca ho trobo més dens que enlloc perquè allí sembla aplicar-se a pendents d'ondulacions poc accentuades: Fornells, *Es Costers des Lloc-d'Avall*, Ferreries, tanmateix no sempre insignificants, judicant per Sant Lluís, on localitzaven *S'Ombrígol* (=L'Obac) «en el costat Nord d'un *coster*» (1964).

Costera [fi del S. xv, diccionari Alc-Moll] 'costa, pujada', mallorquí, valencià, tortosí i ribagorçà, però ací no cessa al N. de la Llitera (*AlcM*) sinó que continua fins al límit de la llengua ('costa, paratge *costerut*', Vall de Boí, 1953); *costerots des Aubagues* és el nom del vessant Nord de la Serra de StGervàs (Adons, 1957); en terra valenciana té el màxim arrelament, com ho revela el fet d'usar-se com a genèric de comarquetes, sobretot *La Costera de Ranés* a l'Oest de Xàtiva, *Les Costeres de Bixquert* i alguna altra; i per la varietat de matisos: a) carrer en pendent (molts especialment a l'Alcora: *la Costera l'Avogat*, etc.); b) 'vessant de muntanya': «ni terra en *costera* ni dona forastera», proverbí a Callosa d'En S. (Salvà II, 117), genèric de sengles o diverses partides a Petrer, Castalla, Montserrat d'Alcalà, i també com a mer apel·latiu «tota esta *costera* és ---», Culla, 1961-2; c) 'pujada en un camí', que trobo més a la zona dellà Uixó: «el cor de la bèstia metàl·lica que ens porta, batega fortament assedegat per la *costera*», JFBoix-Senmartí («El Camí», 13-IX-33); «hi ha una *costera* molt forta», Lluccna, Ares del M., 1935, «el camí del Coll de M. puja per la *Costera l' Lluiso*», Serra d'En Ga., «puge per la *costera* del Mas de la M.», Vilafranca del M., «puges per la *costereta* eixa i ---», Morella (1961).

+*Costerada* 'gran tros, llarg trajecte, de muntanya

costeruda' Real de Montroi; també en el Penedès (Canyelles), 1955. *Costerut* adj. [Lab. 1839], general a tot el territori ling., sense exceptuar-ne el Migjorn val. («L'A. és un lloc *costerut*», *Els Costeruts* fixat com a nom de partida, Benigembla, 1963), i estenent-se fins a l'Alt Aragó «l'indret lllamadó el Pillano es muy *kosterúdo*», Senz (entre Gistau i Bielsa, 1965).

Costitx, poble mallorquí dalt d'un planell circumdat de costes, ja documentat en el Repartiment, no conté en el seu nom un sufix *-itx* sinó que com quasi tots els NLL d'aquest pretès «sufix toponímic» ve d'una desinència flexiva, en aquest cas de l'ablatiu plural *COSTIS* 'en les costes', amb pronúncia morisca-mossàrab (-s > -è i trasllat de l'accent). +*Costó* 'mota o dic per contenir un riu', ross., a. 1333, *InvLC*, s. v. *Pontellà*; «construction d'un *costó* de pierres sèches sur la rivière de Sta. Cecília», a. 1421 (Desplanque, *Archives de Thuir*, 57a). *Costós* 'costerut'. *Costralada*, *costraler*: amb *-r* repercussiva. *Costumà* potser compost de *costa* (per exemple *COSTA ADEMARI* > *Coste mà(r)*), amb l'assimilació vocàlica típica del mossàrab) més aviat que deformació d'un *POSTUMIANUM* de *POSTUMUS* (arabitzat **Bostuman* > **Gostuman* i infl- de *costa*): el que és segur és que no deu derivar del «cognomen *COSTA*» com suggereix vagament Aebischer.

Recost: calc del castellà *recuesto*, a no imitar, que es permeté MilàF a tall de llicència poètica, en la *Mort de Galind*, v. 11 [d'un *recost* que tapen penyes y abets / un gros aguait de moros los escomet]; però em pregunto si no és un error de les eds., i el nostre savi volgué escriure *secost* (format amb *SUB-* i dissim.) freqüent en Desclot: «quant foren ajustats denant lo port de la Porrassa, preseren lo +*secost* de la muntanya, e aquí aturaren-se, apareyllats de batayla» (*NCl.* II, 101.1), «viuren venir lo rey, qui devalà per lo *secost* de la muntanya», § 105; III, 172.13, i no dissimilat: «la ciutat de Gerona és posada en un *socost*, riba d'una ayga qui ha nom Teer» (§ 143, *NCl.* v, 34.22); avui antiquat però crec que no pertot, car a Mallorca vaig anotar un *sacost* (Llubí, 1964); +*socostó* «s'an a recórrer los *socostons* del vayll», Llívia, a. 1399 (*InvLC*), potser en el sentit de les escarpes o costats pendents d'un vall o fossat; el *DAG.* recull *socost* a StJoan de les Ab., i *socoster* a Tort.; eds. menys bones de Desclot (Coroleu, p. 311) també alteren *secost* en *recost*, i *recosta* és un castellanisme d'alguns moderns i del diccionari de Nebrija; *recostrar* és castellanisme desusat, recollit només pel *dicc. de MGA* dea i alguna ed. de Lab.; també és suspecte de castellanisme o almenys mossàrabisme *recost* en Díez i en *Spill* de JRoig, 15946 (tot i que va sense variant en l'ed. Chabàs).

CPT.: *Costallevador*.

1 «l territori de Comflent de *costa* lo flum qui és apellat Tet» (I, i), on els mss. A i B porten *costa lo flum* ---, però això no és raó suficient per creure que la lligó de *costa* no estigui en d'altres mss., i es degui a ignorància dels publicadors Massó i Barrau-Dihigo, com suposa el més ignorant dels tres,